

Pytania prejudycjalne

Czy wykładni art. 21, 45, 49, 56 i 63 TFUE oraz art. 22 i 24 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG⁽¹⁾ należy dokonywać z ten sposób, że stoją na przeszkodzie uregulowaniom ustanowionym w Księdze 5 dekretu Regionu Flamandzkiego z dnia 27 marca 2009 r. w sprawie polityki dotyczącej gruntów i nieruchomości, zatytułowanej „Mieszkać z swym własnym regionie” [Wonen in eigen streek], które uzależniają przeniesienie prawa do gruntów i wzniesionych na nich budynków w określonych gminach, zwanych gminami docelowymi, od wykazania przez kupującego lub najemcę wystarczającego związku z tymi gminami w rozumieniu art. 5.2.1 § 2 dekretu?

⁽¹⁾ Dz.U. L 158, s. 77.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione tributaria regionale di Milano (Włochy) w dniu 2 maja 2011 r. — 3D I srl przeciwko Agenzia delle Entrate Ufficio di Cremona

(Sprawa C-207/11)

(2011/C 211/26)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Commissione tributaria regionale di Milano

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: 3D I srl

Strona pozwana: Agenzia delle Entrate Ufficio di Cremona

Pytanie prejudycjalne

Czy przepisy państwa członkowskiego, takiego jak Włochy, o których mowa w art. 2 ust. 2 dekretu ustawodawczego nr 544 z dnia 30 grudnia 1992 r., na mocy których skutkiem przekazania lub wymiany udziałów w odniesieniu do spółki przekazującej jest opodatkowanie zysku kapitałowego z tytułu przekazania udziałów, odpowiadającego różnicy pomiędzy pierwotnym kosztem nabycia przekazanych udziałów a ich wartością rynkową, z zastrzeżeniem przypadku ujęcia przez spółkę przekazującą w jej bilansie odpowiedniego funduszu rezerw odpowiadającego zyskowi kapitałowemu wynikającemu z przekazania, w przypadku będącym przedmiotem niniejszego postępowania, są sprzeczne z art. 2, art. 4 i art. 8 ust. 1 i 2 dyrektywy Rady 90/434/EWG⁽¹⁾ z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania mającego zastosowanie w przypadku łączenia, podziałów, wnoszenia aktywów i wymiany udziałów, dotyczących spółek różnych państw członkowskich?

⁽¹⁾ Dz.U. L 225, s. 1

Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 24 marca 2011 r. w sprawie T-36/10 Internationaler Hilfsfonds e.V. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 29 kwietnia 2011 r. przez Internationaler Hilfsfonds e.V.

(Sprawa C-208/11 P)

(2011/C 211/27)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Internationaler Hilfsfonds e.V. (przedstawiciel: H. Kaltenecker, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Królestwo Danii

Żądania wnoszącego odwołanie

— Stwierdzenie nieważności spornych środków i wydanie ostatecznej decyzji merytorycznej w sprawie lub, tytułem żądania ewentualnego, przekazanie sprawy Sądowi Unii Europejskiej celem ponownego wydania rozstrzygnięcia.

— obciążenie Komisji kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie jest niemiecką organizacją pozarządową prowadzącą działalność w dziedzinie pomocy humanitarnej. Niniejszy spór dotyczy zawartej przez nią z Komisją umowy LIEN 97-2011, mającej za przedmiot współfinansowanie zorganizowanego przez tą organizację w Kazachstanie programu pomocy medycznej. W październiku 1999 r. Komisja rozwiązała jednostronnie umowę i zakończyła projekt, w przekonaniu wnoszącej odwołanie niesłusznie.

Od tego rozwiązania umowy Internationaler Hilfsfonds e.V. usiłuje ustalić, jakie powody kierowały Komisją, gdy ta podjęła decyzję o zakończeniu projektu, który, jej zdaniem i zdaniem rządu Kazachstanu, miał istotne znaczenie i rozpoczął się pomyślnie. Podejrzewa ona, że doszło do nadużycia władzy i z tego względu w szeregu postępowań wszczętych przed Europejskim Rzecznikiem Praw Obywatelskich i organami sądowymi Unii domagała się zniesienia przez Komisję klauzul niejawności wszystkich dotyczących tej umowy dokumentów, w zastosowaniu rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (zwanego dalej rozporządzeniem nr 1049/2001). Komisja odmawia udzielenia tego całkowitego dostępu.

Niniejsze odwołanie dotyczy wydanego przez Sąd postanowienia odrzucającego jako niedopuszczalną skargę o stwierdzenie nieważności wniesioną przez Internationaler Hilfsfonds e.V. przeciwko decyzji Komisji z dnia 9 października 2009 r., w której instytucja ta po raz kolejny odmówiła zniesienia klauzul niejasności; w postanowieniu tym organizacja ta została ponadto obciążona kosztami postępowania. Zdaniem wnoszącej odwołanie Sąd błędnie zinterpretował i obliczył termin na wniesienie skargi o stwierdzenie nieważności.

Wnosząca odwołanie podnosi w szczególności, że Sąd nie uwzględnił tego, że jej skarga dotyczyła decyzji Komisji wydanej w przewidzianym w rozporządzeniu nr 1049/2001 postępowaniu dwuetapowym. Z formalnego punktu widzenia Internationaler Hilfsfonds e.V. nie miała możliwości wniesienia skargi przed udzieleniem przez Komisję odpowiedzi na jej drugi wniosek z dnia 15 października 2009 r., w którym zwróciła się ona o ponowne przeanalizowanie odpowiedzi udzielonej w dniu 9 października 2009 r. na jej pierwszy wniosek. Internationaler Hilfsfonds e.V. jest zdania, że działała w tym względzie zgodnie z orzecznictwem organów sądowniczych Unii. W jej opinii termin na wniesienie skargi rozpoczął swój bieg w momencie otrzymania przez nią odpowiedzi — którą, zgodnie z art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001 należy uznać za odmowną — na jej drugi wniosek, czyli w dniu 2 grudnia 2009 r. Termin ten upłynął w dniu 2 lutego 2010 r. Dlatego wnosząca odwołanie jest zdania, że wniosła swą skargę w terminie. Nie rozumie ona tego, w jaki sposób Sąd mógł niesłusznie przyjąć dzień 16 października 2009 r. (gdy złożyła ona drugi wniosek) jako początek biegu terminu na wniesienie skargi i dzień 29 grudnia 2009 r. jako koniec tego terminu, nie uwzględniając, że decyzja z dnia 9 października 2009 r. (tymczasowa odpowiedź na pierwszy wniosek) przekształciła się w akt zaskarżalny dopiero po udzieleniu odmownej odpowiedzi na jej drugi wniosek.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Belgia) w dniu 9 maja 2011 r. — Państwo belgijskie przeciwko Medicom sprl

(Sprawa C-210/11)

(2011/C 211/28)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour de cassation

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Państwo belgijskie

Strona pozwana: Medicom sprl

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 6 ust. 2 akapit pierwszy lit. a) i art. 13 B lit. b) szóstej dyrektywy Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uznaniu za świadczenie usług zwolnione z podatku, jako najem lub dzierżawa nieruchomości w rozumieniu art. 13 B lit. b), użytkowanie do celów prywatnych przez osoby zarządzające, członków organów lub wspólników spółki będącej podatnikiem i mającej osobowość prawną, albo przez członków rodzin tych osób, części lub całości nieruchomości wchodzącej w skład majątku tej spółki i w związku z tym stanowiącej w całości część przedsiębiorstwa, w sytuacji gdy w zamian za

użytkowanie to nie żąda się zapłaty czynszu w pieniądzu, lecz uważa się je za świadczenie w naturze, podlegające opodatkowaniu w ramach podatku dochodowego płaconego przez owe osoby, w związku z czym z podatkowego punktu widzenia użytkowanie to traktowane jest jako wynagrodzenie za część pracy, którą świadczą te osoby?

2) Czy wspomniane przepisy należy interpretować w ten sposób, że zwolnienie to znajduje zastosowanie w opisanej sytuacji, jeżeli spółka nie udowodniła istnienia związku między prowadzeniem przedsiębiorstwa a udostępnieniem całości lub części nieruchomości osobom zarządzającym, członkom organów lub wspólnikom tej spółki i czy w takim razie istnienie pośredniego związku jest wystarczające?

⁽¹⁾ Dz.U L 145, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Belgia) w dniu 9 maja 2011 r. — Państwo belgijskie przeciwko Maison Patrice Alard sprl

(Sprawa C-211/11)

(2011/C 211/29)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour de cassation

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Państwo belgijskie

Strona pozwana: Maison Patrice Alard sprl

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 6 ust. 2 akapit pierwszy lit. a) i art. 13 B lit. b) szóstej dyrektywy Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uznaniu za świadczenie usług zwolnione z podatku, jako najem lub dzierżawa nieruchomości w rozumieniu art. 13 B lit. b), użytkowanie do celów prywatnych przez osoby zarządzające, członków organów lub wspólników spółki będącej podatnikiem i mającej osobowość prawną, albo przez członków rodzin tych osób, części lub całości nieruchomości wchodzącej w skład majątku tej spółki i w związku z tym stanowiącej w całości część przedsiębiorstwa, w sytuacji gdy w zamian za użytkowanie to nie żąda się zapłaty czynszu w pieniądzu, lecz uważa się je za świadczenie w naturze, podlegające opodatkowaniu w ramach podatku dochodowego płaconego przez owe osoby, w związku z czym z podatkowego punktu widzenia użytkowanie to traktowane jest jako wynagrodzenie za część pracy, którą świadczą te osoby?